

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΡΟΔΙΩΝ
ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ «ΝΕΣΤΟΡΙΔΕΙΟΥ»

Είναι πηγαία και ειλικρινής η συγκίνηση που με διακατέχει, καθώς η σημερινή μέρα είναι εξόχως σημαντική για την πόλη της Ρόδου, για τον Δήμο Ροδίων, αλλά τώρα και για ολόκληρο το νησί της Ρόδου, ως ενιαίου Δήμου.

Η συγκίνησή μου είναι βαθύτερη γιατί σήμερα εγκαινιάζουμε έναν νέο ναό πολιτισμού, που εμπνεύστηκε και με πάθος παρακολούθησε την υλοποίησή του, από την αρχή μέχρι το τέλος, μέχρι και την τελευταία λεπτομέρειά του, μια μεγάλη κυρία της Ρόδου, η κυρία Πάολα Νεστορίδου. Η προσφορά της κυρίας Πάολας Νεστορίδου στη Ρόδο είναι Μοναδική και Μέγιστη. Αλλά δυστυχώς είναι και σπάνια. Προσέφερε στο Ροδιακό λαό, όσα δεν προσφέραμε όλοι μαζί από την απελευθέρωση μέχρι σήμερα.

Πιστεύω ότι δεν παραβιάζω τις ισορροπίες της Ιστορίας όταν εκφράζω την πεποίθησή μου, τόσο προσωπικά, όσο και ως δήμαρχος Ροδίων, ότι η κυρία Πάολα Νεστορίδου, αποτελεί συνέχεια των Μεγάλων Ευεργετών της Ρόδου, που σε χρόνια κατοχής κράτησαν ζωντανή την ελληνική παιδεία, την αφοσίωση στην Πατρίδα και την πίστη στη Θρησκεία, δηλαδή τα βασικά συστατικά στοιχεία που κρατούν θαλερό το δένδρο του Ελληνικού Πολιτισμού υπό την ευρύτερη έννοιά του. Η κυρία Πάολα Νεστορίδου είναι η νέα Μεγάλη Ευεργέτιδα της Ρόδου και ήδη έτσι καταγράφεται στην Ιστορία μας.

Αλλά είναι εξ ίσου σημαντικό να αναδείξουμε σήμερα και το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι αποτελεί σπάνιο παράδειγμα προς μίμηση. Επ' ευκαιρία δε και των εορτών που έρχονται, θα αποτολμήσω, με πλήρη συνείδηση, να παραλληλίσω το παράδειγμα της Μεγάλης μας Ευεργέτιδας με το λαμπρό άστρο που φώτισε το μονοπάτι μέχρι τη Φάτνη του Δημιουργού. Και έτσι να εκφράσω την ελπίδα ότι αυτό το μονοπάτι θα ανακαλύψουν και θα ακολουθήσουν κι' άλλοι Ροδίτες, βγάζοντας από τη ψυχή τους το μεγαλείο που συνιστά η με οποιοδήποτε τρόπο, προσφορά στην κοινωνία, αυτό το ύψιστο και μοναδικό που εξασφαλίζει την εγγραφή στα δημοτολόγια της αιωνιότητας και κατοχυρώνει για πάντα, στο άπειρο μέλλον, την πραγματική αθανασία. Οτι δηλαδή έπραξε η κυρία Πάολα Νεστορίδου, κατακτώντας δικαιωματικά και άξια τον απέραντο σεβασμό και την άσβεστη, στο χρόνο, βαθύτατη ευγνωμοσύνη όλων μας.

Κυρίες και κύριοι,

Είναι φυσικό, στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε, να πιστεύουν πολλοί, ότι οι Τέχνες, τα Γράμματα, ο Πολιτισμός, πρέπει να έρχονται σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με τα προβλήματα της καθημερινότητας, την ανάγκη της επιβίωσης, την αγωνία για το μέλλον κυρίως των παιδιών μας. Είναι μια εκτίμηση αυτή που αντανακλά στην πραγματικότητα, όπως αυτή επιβάλλεται από την περιδίνηση στις δυσκολίες που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε. Όμως δεν πρέπει ποτέ να ξεχνούμε ότι οι Τέχνες, τα Γράμματα, ο Πολιτισμός, αποτελούν το μοναδικό καταφύγιο για να κρατηθούν ζωντανά η ελπίδα και το κουράγιο, η αισιοδοξία και η εμπιστοσύνη για ένα αναγεννημένο καλύτερο αύριο. Είναι δε γνωστή η ρήση που λέει ότι «χρειαζόμαστε τις Τέχνες για να μη χάσουμε από τα μάτια μας το φως της αλήθειας και από την ψυχή μας την αυτοεκτίμηση και εν τέλει την επιστροφή στο δρόμο της δημιουργίας και της ανάτασης».

Μια όμως και αναφερόμαστε στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε (και μάλιστα χωρίς ορατή ημερομηνία λήξης) είναι σκόπιμο να σταθούμε προσεκτικά στην άποψη που διατυπώνουν πολλοί ειδικοί. Ότι δηλαδή η κρίση που αντιμετωπίζουμε δεν είναι προϊόν μόνο κακών χειρισμών στο πεδίο της οικονομίας, αλλά το αποτέλεσμα μιας γενικευμένης έκπτωσης των αξιών πάνω στο οποίο κτίσαμε το οικοδόμημα που σήμερα τρίζει. Στην κορυφή δε αυτών των αξιών, που ισοπεδώσαμε στο όνομα της ύλης και ενός επίπλαστου ευδαιμονισμού, βρίσκεται η Παιδεία σ' όλο το πλάτος και σ' όλο το μήκος της, δηλαδή οι Τέχνες, τα Γράμματα, οι επιστήμες και γενικά ό,τι συμπυκνώνεται στον ορισμό της κουλτούρας. Αυτή είναι μια άποψη που πρέπει να μας προβληματίσει και να σταθούμε απέναντί της αναζητώντας απαντήσεις σε πολλά εύλογα, αλλά, δυστυχώς μη προφανή, ερωτήματα.

Αυτό, μεταξύ άλλων, σημαίνει ότι υπάρχει ανάγκη επαναπροσδιορισμού της λειτουργίας μας ως ατόμων και ως κοινωνικού συνόλου και ταυτόχρονα επιστροφή στο σύστημα αξιών που παραδοσιακά μας διακρίνει ως φυλή με ιδιαίζοντα χαρακτηριστικά και ιδανικά, αθάνατα στη διαδρομή των αιώνων. Δεν πρέπει να αφήσουμε τη φλόγα που καίει μέσα μας να σβήσει, δεν πρέπει να διολισθήσουμε στο σκοτάδι. Γιατί στα σκοτεινά δεν θα μπορούμε να ξαναβρούμε το δρόμο της επιστροφής στον κόσμο που σιγά - σιγά χάνουμε κάτω από τα πόδια μας. Καμιά κοινωνία ηττοπαθής και παραιτημένη, μοιρολατρική και καταπτοημένη, δεν μπορεί να επιζήσει, δεν μπορεί να ξαναβρεί τον εαυτό της.

Με αυτά τα λίγα λόγια δεν αποσκοπώ σε τίποτα άλλο, παρά να δώσω μεγαλύτερη και πιο ρεαλιστική έμφαση στην τεράστια σημασία της ζωτικής ώθησης που προσφέρει στη Ρόδο με έργα και όχι ανέξοδες διακηρύξεις και απατηλές υποσχέσεις, η κυρία Πάολα Νεστορίδου.

Το ολοκληρωμένο πλέον πολιτιστικό συγκρότημα που μας χάρισε η μεγάλη ευεργέτιδα, προστίθεται από σήμερα στην μεγάλη πολιτιστική κληρονομιά του τόπου μας και την κάνει έτσι ακόμη μεγαλύτερη και πλουσιότερη. Αυτή την κληρονομιά σ' εμάς εναπόκειται να την αξιοποιήσουμε και απ' αυτήν να αντλήσουμε εφόδια, ώστε με ταχύτερους ρυθμούς και πληρέστερα να προχωρήσουμε προς το μέλλον, για να παραδώσουμε στα παιδιά μας, αλλά και τις επόμενες γενιές τροφή χρήσιμη και ικανή για να διαμορφώσουν τον δικό τους κόσμο.

Επί πλέον, δεν πρέπει να μας διαφεύγει και μια άλλη εξ ίσου ενδιαφέρουσα παράμετρος του Νεστοριδείου Πολιτιστικού Κέντρου. Αυτή η άλλη διάσταση είναι ταυτόσημη με τον ορισμό της Τέχνης, σύμφωνα με τον οποίο «η τέχνη γκρεμίζει τα σύνορα μεταξύ των διαφορετικών πολιτισμών και τελικά αποτελεί μια παγκόσμια γλώσσα αλληλοκατανόησης, αλληλοσεβασμού και σύσφιξης των σχέσεων μεταξύ των λαών.

Αυτό δε ακριβώς το στοιχείο αποτελεί ισχυρό μοχλό, προκειμένου να ενδυναμωθούν οι προσπάθειες για να καταστήσουμε τη Ρόδο ένα Παγκόσμιο Κέντρο Πολιτισμού, άρρηκτα συνδεδεμένου με την συνέχιση της πορείας της στο διεθνές τουριστικό πεδίο. Πρέπει να πάψουμε να συγχέουμε το ουτοπικό με το οραματικό. Και ειδικά αυτή την περίοδο είναι επιτακτική ανάγκη να δημιουργήσουμε, με τη δουλειά μας, συνθήκες, ώστε να μην μεταλλαχθούμε από οραματιστές σε λογιστές.

Για να ολοκληρωθεί ο ναός της Τέχνης που εγκαινιάζουμε σήμερα, η κυρία Πάολα Νεστορίδου κατέθεσε την ψυχή και όλα τα υπάρχοντά της. Παρά ταύτα οι δυσκολίες δεν έλειψαν.

Φαντασθείτε τώρα τον όγκο των δυσκολιών που αντιμετωπίζει ο Δήμος κάθε φορά που προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα καθημερινά προβλήματα, προπάντων δε όταν επιχειρεί την κατασκευή ενός μεγάλου έργου. Το τέρας της γραφειοκρατίας είναι ακατανίκητο, όπως και η βλακεία που αποτελεί την τροφή του. Γι' αυτό οι πολίτες που αγανακτούν και οργίζονται για πολλά πράγματα, είναι απόλυτα δικαιολογημένοι.

Στην πυραμίδα της πολιτιστικής μας κληρονομιάς προσπαθήσαμε να εντάξουμε ένα νέο σύγχρονο μουσείο, ένα ανακαινισμένο, στην αρχική του μορφή, Εθνικό Θέατρο, τη Ροδιακή Έπαυλη ως Ακαδημία Τεχνών, το Ωδείο της Ρόδου απέναντι στο Έλλη, (που σημειωτέον την τελευταία στιγμή σώσαμε από την κατάρρευση), αλλά και πολλά ακόμη. Δυστυχώς παντού ορθώνονται τείχη οπισθοδρόμησης, άρνησης και αντίδρασης. Και ας μην αυταπατώμεθα. Το υδροκέφαλο κράτος παραμένει υδροκέφαλο και η γραφειοκρατία θα συνεχίσει να αποτελεί τα μόνιμα δεσμά του. Κι' εμείς όλοι, ατομικά και συλλογικά, ανήμποροι δεσμώτες του.

Είναι κι' αυτός ένας από τους σοβαρότερους λόγους για τη σημερινή κρίση που μαστίζει την κοινωνία μας και τα δραματικά αδιέξοδα από τα οποία κανένας δεν μπορεί με μικρή, έστω, βεβαιότητα να προβλέψει εάν και πότε θα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε και να ξαναβρούμε όπως προείπα, το φωτεινό μονοπάτι που μας δείχνει η κυρία Πάολα Νεστορίδου. Το μονοπάτι της αναγέννησης, της ανάτασης και της δημιουργίας, μέσα σε κλίμα ελευθερίας και χωρίς κηδεμόνες.

Η κυρία Πάολα Νεστορίδου δεν είδε το πρώτο φως της ζωής στη Ρόδο. Στα ξένα γεννήθηκε κι' εκεί συνάντησε τον αείμνηστο σύζυγό της Γιάννη Νεστορίδη. Δημιουργικοί ήταν και σ' εκείνη την πατρίδα, αλλά πολιτικές εκτροπές τα γκρέμισαν όλα κι' έτσι ξαναγύρισαν στο μηδέν. Στη Ρόδο ήρθαν για διακοπές, προκειμένου να ξεχάσουν τη συμφορά που τους βρήκε. Και από τότε, έμειναν εδώ, ρίζωσαν και ξανάρχισαν να δημιουργούν σκαλί σκαλί.

Μεγάλο το δίδαγμα που μας χάρισαν η Πάολα και ο Γιάννης Νεστορίδης. Είναι μεγάλο γιατί η διδαχή έχει αξία όταν συνοδεύεται και από τις αντίστοιχες πράξεις, τα ανάλογα έργα. Μ' αυτά τα έργα και αυτές τις πράξεις της η κ. Πάολα Νεστορίδου καθιερώθηκε δικαιωματικά ως γνήσια Ροδίτισσα με πλήρη συνείδηση, μια Ροδίτισσα αντάξια, πάνω από εμάς και κυρίως πάνω από όλους εκείνους που είχαν τα μέσα να παραβγούν σ' έναν αγώνα ευγενούς άμιλλας. Αλλά ποτέ δεν είναι αργά.

Η ίδια μεγάλη κυρία ποτέ δεν ζήτησε τίποτα από τη Ρόδο. Μόνο προσέφερε. Κι' αυτός είναι ένας επί πλέον λόγος που καθιστά ακόμη πιο ξεχωριστό το παράδειγμά της. Σημασία για τα μέλη μιας κοινωνίας δεν έχει ο τρόπος που ζουν, αλλά το τι αφήνουν πίσω τους, ο καθένας στο χώρο που δραστηριοποιείται και ανάλογα με τις δυνατότητές του. Τα εφήμερα είναι μάταια και δεν καταγράφονται ούτε στα περιθώρια των σελίδων της Ιστορίας. Αυτή είναι η κατάληξη κάθε φθαρτού...

Το μέγεθος της προσφοράς της κυρίας Πάολας Νεστορίδου, τόσο ηθικά, όσο και υλικά, είναι τέτοιο που δεν ξεχρεώνεται με κανέναν τρόπο, δεν υπάρχει ισάξια ανταπόδοση. Όσα εγκώμια κι' αν πούμε, όσες τιμές και αν αποδώσουμε, πάντα θα μένει ανεξόφλητο ένα τεράστιο χρέος και μάλιστα με προστιθέμενη αξία στο διηνεκές. Μόνο η καθολική αναγνώριση της κοινωνίας, η συλλογική ευγνωμοσύνη και μαζί το βάθρο της Ιστορίας, μπορούν να ισορροπήσουν τη ζυγαριά.

Κυρία Πάολα Νεστορίδου,

Σας ευχαριστούμε από τα βάθη της καρδιά μας για όλα.

Αλλά κυρίως σας ευχαριστούμε γιατί μας ανοίξατε ξεχασμένους δρόμους και μας κάνατε να ζηλέψουμε τη μεγαλοσύνη σας και να μας υπενθυμίσετε πού και πώς οριοθετείται ο χώρος της αθανασίας.

Θα επιθυμούσα, τέλος, να ευχαριστήσω ιδιαίτερα το Αρχιτεκτονικό Γραφείο των κκ Γιώργου και Παύλου Χατζηκωνσταντίνου, τον μηχανικό κ. Ζουμπά και τον κ. Φράγκο, για την ουσιαστική συμμετοχή τους και την επιμελημένη εργασία τους στον σχεδιασμό και στην κατασκευή του κτηρίου .

Χατζής Ν. Χατζηευθυμίου
Δήμαρχος Ροδίων

18.12.2010